

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΓΙΤΛΑΛΟΙ»

Ι.Μ.Κ.Α.Ω.

Ι.Ν. Αγίων Αποστόλων
Πέτρου και Παύλου
Πεύκης

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΗΛΙΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ

Εβδομαδιαία έκδοση Του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης

Νικολάου Πλαστήρα και Πατριάρχου Γρηγορίου Ε'
Τηλ. 2108027738, E-mail : agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapistoloi.gr

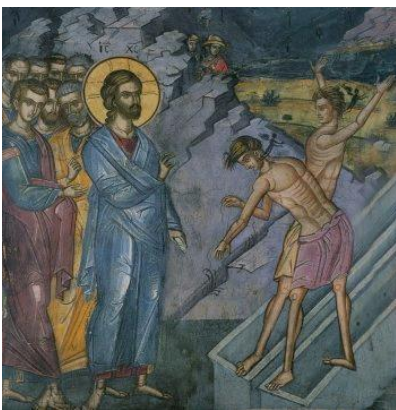
ΚΥΡΙΑΚΗ 21 ΙΟΥΛΙΟΥ 2019 Ε' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Ιωάννου οσίου και Συμεών οσίου Του δια Χριστόν σαλού,
Παρθενίου επισκόπου των Ραδοβιζίων Άρτης.

Έτος 12^ο Τεύχος 536

Ή διδασκαλία τής Έκκλησίας περί του Διαβόλου

(Τιτουλαρίου Μητροπολίτου Άγαθαγγέλου Κ. Χαραμαντίδη)

Κατά τήν βιβλιοπατερική παράδοση ο διάβολος δέν είναι προσωποποίηση τών παθών, αλλά πρόσωπο πού δημιουργήθηκε από τό Θεό ως άγγελος και όταν έχασε τήν κοινωνία μαζί του έγινε σκοτεινό πνεύμα, διάβολος. Ό διάβολος, ως πρόσωπο, έχει αύτεξούσιο, δηλ. έλευθερία, τήν όποία δέν παραβιάζει, ούτε καταργεί ο Θεός.

Τό μυστήριο τής άνομίας ένεργείται στην ιστορία, ο διάβολος έξακολουθεϊ νά γεννᾶ τό κακό και νά κάνει τό καταστροφικό του έργο από τή στιγμή πού έμφανίσθηκε ή

Έκκλησία. Ή βιβλική και πατερική παράδοση, έξω από κάθε θεωρητική και ήθική θεώρηση του καλού και του κακού, μιᾶ για τόν πονηρό αντίπαλο του Θεου και τόν έχθρο του ανθρώπου. Είναι ο διάβολος στον όποιο υπάρχει μόνο ή άρνηση και ο όποιος καταστρέφει και νεκρώνει τά πάντα, γιατί είναι πνεύμα νεκρότητας κατ' άποβολήν τής όντως ζωής.

Συνεπώς ο διάβολος είναι μιᾶ συγκεκριμένη όντότητα, μιᾶ συγκεκριμένη ύπαρξη. Εισέρχεται μέ τήν ύβρη, τήν οίηση και τήν πλάνη στην ιστορία, ως θεοκτόνος και άνθρωποκτόνος, σαν ή άπάτη και τό ψέμα του μηδενός, σαν τό παράσιτο πού παρωδη και περιπαίζει τή δημιουργία και τόν άνθρωπο. Ή άμαρτία, τά πάθη, ο θάνατος είναι τό

κακό πού εκείνος γεννᾷ μέ τή διαστροφή καί τό μῖσος του καί πάνω στό ὅποιο ἀσκεῖ τήν ἐξουσία καί κυριαρχία του. Τό κακό δέν εἶναι ἄθροισμα ἀνθρωπίνων πράξεων, ἀλλά μία ἐνεργός πρόκληση πού ἔχει τή ρίζα τῆς στή δαιμονική ἀρχή, σέ μία ἀρχή δηλαδή ἔξω ἀπό τόν ἄνθρωπο καί τή φύση του καί πού ἡ ἀνθρώπινη ἐλευθερία μπορεῖ νά δέχεται ἢ νά ἀρνεῖται.

Ὁ διάβολος προῆλθε ἀπό τή βούληση καί ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ. Οἱ δαίμονες δέν δημιουργήθηκαν δαίμονες ἀπό τό Θεό ἐξ ἀρχῆς, γιατί ὁ Θεός δέν δημιούργησε τό κακό, ἀφοῦ τά πάντα ἐποίησε καλά λίαν. Ἐδημιουργήθηκαν ἄκακοι κατά τήν οὐσία καί τή φύση τους, ἐλεύθεροι, ἀνεξάρτητοι καί αὐτεξούσιοι κατά τή θέληση καί ἐπιθυμία τους, ὅπως ἀκριβῶς συνέβη μέ τούς ἀγγέλους. Μετά δέ τήν οἰκειοθελῆ πτώση τους ἀπό τήν ἀλαζονεία τους τά λεπτά, ἀερώδη καί ἄχραντα σώματά τους μετεβλήθησαν σέ ζοφώδη καί ἄμαυρα, ἔνυλα καί ἐμπαθῆ.

Ἐπειδή κατά τή δημιουργία τους οἱ δαίμονες συνέστησαν ὁλόκληρο τάγμα θεωρεῖται ὅτι εἶναι πολυάριθμοι καί διακρίνονται σέ ὁμάδες καί τάξεις. Τό πλῆθος τῶν δαιμόνων καί ἡ διάκρισή τους σέ ὁμάδες καί διαβαθμίσεις στηρίζεται στήν πολυωνυμία καί στό ἔργο τους. Ὅντες λοιπόν οἱ δαίμονες πολυάριθμοι καί ποικιλώνυμοι ἀγωνίζονται ἀδιάλειπτα γιά τήν ματαίωση τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ ἔργου τοῦ Χριστοῦ. Μή δυνάμενοι νά βλάψουν ἀμέσως τό Θεό, στρέφονται πρὸς τούς ἀνθρώπους καί τούς πολεμοῦν μέ τήν δαιμονώδη σοφία τους, θολώνουν τίς βουλές μας, μᾶς πειράζουν δημιουργώντας πειρασμούς, κάνουν τά πάντα γιά νά πληγώσουν τόν ἄνθρωπο, ἐνεργοῦν διά τῶν παθῶν, μᾶς πολεμοῦν μέ τίς θλίψεις, φέρουν ἐμπόδια στήν προσευχή. Μετέρχεται τόσους τρόπους ὥστε ἐάν ὁ Θεός εἶναι ὁ ὢν, ὁ διάβολος μπορεῖ νά χαρακτηρισθεῖ ὡς ὁ μετασχηματιζόμενος.

Ὁ πειρασμός καί ὁ πόλεμος τοῦ διαβόλου δέν εἶναι ποτέ πάνω ἀπό τίς δυνάμεις τῶν ἀνθρώπων, δέ βιάζει τό αὐτεξούσιο καί δέν θίγει τό φυσικό λογισμό του, πού ὁ Θεός ἔδωσε νά κρατᾷ μέ τή διάθεση καί ἐλευθερία του. Ἡ δύναμη τοῦ διαβόλου δέν εἶναι ἀναγκαστική, ἀλλά ἐξαρτᾶται πάντοτε ἀπό τήν ἐλευθερία μας. Τό νά ὑποκύψουμε στούς πειρασμούς εἶναι ὑπόθεση ἰδική μας. Ἡ τό νά κάνει κράτος καί νά ἀσκεῖ ἐξουσία ὁ Σατανᾶς, αὐτό συνδέεται μέ τήν ἐνεργό ἀπόφαση τοῦ ἀνθρώπου, πού διαστρέφοντας τήν ἐλευθερία του, λέει ὄχι στό Θεό καί ναί στό διάβολο. Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ὑπογραμμίζουν πῶς ὁ ἄνθρωπος δέν μένει ποτέ μόνος. Ἄν ἀποδημήσει ἀπό τή Χάρη τοῦ Θεοῦ, γίνεται εὐάλωτος σατανικῶν ἐπιδράσεων. Ἄν τά μέλη τοῦ ἀνθρώπου δέν τά χειρίζεται ὁ Χριστός ὡς ἄρματα, λέγει ὁ ἅγ. Συμεών ὁ Ν. Θεολόγος, τά χειρίζεται ὁ διάβολος, μέ τήν συγκατάθεση καί τή συνεργασία τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ πιστός καλεῖται νά εἶναι ὁ ἄνθρωπος τῆς νήψεως καί τῆς προσευχῆς, γιατί ὁ σατανᾶς δέ θά πάψει νά διακωμωδεῖ καί νά περιπαίζει, νά μεταμορφώνεται καί νά ἀπατᾷ, νά διαφθείρει καί νά διαστρέφει τό Ευαγγέλιο τοῦ Θεοῦ καί τήν ἐλευθερία τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ μέ τό νά ὑπόσχεται ἄνεση καί εὐτυχία. Καί ὑπάρχει ὁ κίνδυνος νά φθάσουμε στόν πλήρη ἐξευτελισμό μέ τήν παράδοσή μας στούς δαιμονικούς πειρασμούς, ὅπως σήμερα τούς συναντοῦμε στίς "Ἐκκλησίες" καί τή λατρεία τοῦ Σατανᾶ.

Ἄν ὁ διάβολος ἔχει τή δυνατότητα νά μεταμορφώνεται σέ ἄγγελον φωτός, τότε κατανοοῦμε πόσο μπορεῖ καί σήμερα νά πειράζει καί νά ἐξευτελίζει τόν ἄνθρωπο μέ τά πιό ἀθῶα, εὐτυχῆ καί χρήσιμα πράγματα. Καταφέροντας νά μᾶς στήνει τήν πιό ἔξυπνη

παγίδα: τό φαινομενικό θρίαμβο τῆς ἀνθρώπινης ἀνεξαρτησίας. Λέγουν πολλοί: δέν ὑπάρχει οὔτε Θεός, οὔτε διάβολος. Ἀλλά ἡ ἄρνηση τῶν δαιμόνων ἰσοδυναμεῖ μέ τήν ἀπόρριψη τῆς Θείας Οἰκονομίας τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ὁ Χριστός ἐξευτέλισε καί ἀπογύμνωσε τίς δαιμονικές ἀρχές. Ἀλλά καί ἡ ἄρνηση τῆς ὑπάρξεως τοῦ διαβόλου διευκολύνει ὅσο τίποτε τό ἔργο του. Θά πρέπει νά εἴμαστε ἔτοιμοι γιά νά γίνουμε θεατές τῶν πιό καταπληκτικῶν σημείων καί τεράτων τοῦ διαβόλου, μέ τά ὅποια ζητᾶ νά θρέψει τό σύγχρονο ἄνθρωπο· μέ τό νά κάνει τίς πέτρες ψωμί. Πρέπει νά εἴμαστε ἔτοιμοι νά ἀντιμετωπίσουμε μιά ἐποχή μυστικῶν πλανῶν καί ἀνθρωποκτόνων, πού θά σημάνουν τό νέο σκοτάδι τῆς γῆς ἀπό τήν ἔκτη ὡς τήν ἐνάτη ὥρα, μέσα στό ὅποιο θά ἐξαντλεῖται ὁ ἄνθρωπος καί θά κενώνονται τά ἔργα του.

Ἡ σατανιστική Βίβλος διακηρύσσει: *"Δῶσε χτύπημα γιά χτύπημα, περιφρόνηση στήν περιφρόνηση, χαμό γιά χαμό μέ πρόσθετο τόκο σέ τετραπλάσια, ἑκατονταπλάσια ἰσχύ". "Ἐξουδετέρωσε κάθε συναίσθημα, ὅλα τά ταμπού καί ὅλες τίς ἀναστολές. Θανάτωσε ὅλους ἐκείνους πού προσπαθοῦν νά σοῦ ἀφαιρέσουν αὐτό τό δικαίωμα".*

Ἡ παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ, σύμφωνα μέ τή βούλησή του, δέν καταργεῖ τήν ἐλευθερία τῶν λογικῶν ὄντων. Ἔτσι ἀφήνει τόν διάβολο νά ἐργάζεται τό κακό, ἐπειδή εἶναι πρόσωπο. Ὅμως περιορίζει τό καταστρεπτικό του ἔργο μέ τήν ἀγάπη καί τή φιλανθρωπία. Ὄταν ὁ ἄνθρωπος μετανοεῖ τόν συγχωρεῖ καί κατ' αὐτό τόν τρόπο περιορίζει τό βασίλειο τοῦ πονηροῦ, ἡ τελική ὅμως κατάργηση τοῦ κράτους τοῦ διαβόλου θά γίνη κατά τήν Δευτέρα Παρουσία.

Τό ἔργο τοῦ διαβόλου εἶναι καταστρεπτικό. Μισεῖ ὑπερβολικά τόν ἄνθρωπο καί ὅλη τή δημιουργία. Διακατέχεται ἀπό ὑπερβολική θανατηφόρο μισανθρωπία. Ἐμπνέει σκέψεις ἐναντίον τοῦ Θεοῦ καί τοῦ συνανθρώπου, ἐπηρεάζει τήν βούληση τοῦ ἀνθρώπου, ἐνεργεῖ στή φύση ὄντολογικά. Οἱ Πατέρες λένε ὅτι ἐπειδή οἱ ἄνθρωποι δέν μποροῦσαν νά καταλάβουν τήν ὑπαρξη καί μανία τοῦ διαβόλου, πού ἐκδηλώνεται μέ τίς προσβολές ἐναντίον τῆς ψυχῆς, γι' αὐτό ὁ Θεός παραχωρεῖ νά εἰσέρχεται καί στό σῶμα, ὥστε ὅλοι νά ἐννοήσουμε τή μανία του.

Ὁ σατανᾶς κατόρθωσε μέ ἀπάτη καί δόλο νά ὑποδουλώσει στά πάθη καί τήν ἀμαρτία τόν ἄνθρωπο. Ἡ αἰτία πού τόν ὀδήγησε στήν πράξη αὐτή ἦταν ὁ φθόνος. Ἐφθόνησε ὁ διάβολος τόν Ἀδάμ, γιατί τόν ἔβλεπε νά διαμένει στό χῶρο τῆς ἀκέραιας καί ἀναφαίρετης ἀπολαύσεως, τόν Παράδεισο, ἀπό ὅπου ἐκεῖνος δίκαια ἀπομακρύνθηκε.

Αὐτή ἡ προσβολή καί ἡ προσπάθεια τοῦ διαβόλου, νά παρασύρει τόν ἄνθρωπο στά πάθη, μπορεῖ πολλές φορές, νά γίνεται σταδιακά. Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς λέει ὅτι ὁ Σατανᾶς δέν ὑπαγορεύει ἀπευθείας τήν ἀμαρτία καί τήν ξέχωρη ἀπό τή ζωή τῆς Ἐκκλησίας βιοτή, ἀλλά *"κατά μικρόν ὑποκλέπτει πανούργως"* μέ τό νά ὑποψιθυρίζει στόν ἄνθρωπο τή σκέψη ὅτι μπορεῖ νά παραμένει στήν ἀρετή καί νά γνωρίζει ἀφ' ἑαυτοῦ τί πρέπει νά κάνει, χωρίς κᾶν νά ἐκκλησιάζεται καί χωρίς νά ὑπακούει στούς ποιμένες καί διδάσκαλους τῆς Ἐκκλησίας. Καί ὅταν κατορθώσει νά τόν βγάλει ἀπό τή λατρευτική ζωή τῆς Ἐκκλησίας, τόν ἀπομακρύνει ἀπό τή Χάρη τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ προηγουμένως τόν παραδώσει στή δουλεία τῶν παθῶν.

Γιατί, τώρα, παραχωρεῖ ὁ Θεός στόν διάβολο νά μᾶς πολεμᾷ; Ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής ἀναφέρει πέντε λόγους:

- Ὁ πρῶτος εἶναι γιά νά ἔλθουμε σέ διάκριση τῆς ἀρετῆς ἀπό τήν κακία, διεξάγοντας αὐτόν τόν ἀγῶνα.

- Ο δεύτερος, ώστε μέ τόν άγώνα νά διατηρήσουμε βέβαιη καί άμετάθετη τήν άρετή.
- Ο τρίτος γιά νά μήν ύπερηφανευόμαστε, προκόπτοντες στήν άρετή, αλλά νά θεωροῦμε ὅτι εἶναι δωρεά Θεοῦ.
- Ο τέταρτος γιά νά μισήσουμε τελείως τήν κακία καί ὁ πέμπτος γιά νά μήν ξεχάσουμε τήν δική μας άσθένεια καί τήν δύναμη τοῦ Θεοῦ, ὅταν φθάσουμε στήν άπάθεια.

Τό κακό σήμερα εἶναι ὅτι ἡ παιδεία καί ὅλος μας ὁ πολιτισμός άγνοεῖ αὐτή τήν πραγματικότητα. "Ὅχι μόνο δέν τά άντιμετωπίζει, αλλά οὔτε μιλάει γιά τό διάβολο καί τήν άμαρτία. Γι' αὐτό μποροῦμε μέ βεβαιότητα νά ποῦμε, ὅτι αφήνουμε τόν άνθρωπο άλύτρωτο, άνίσχυρο καί άδύνατο. Καί μεῖς μέ τήν σειρά μας λησμονήσαμε σάν ὀρθόδοξοι ὅτι ανήκουμε στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καί εἰσερχόμεθα σ' αὐτήν ὄχι γιά νά έπιτελέσουμε ἕνα τυπικό καθήκον καί νά δικαιώσουμε τούς έαυτούς μας, αλλά γιά νά θεραπευθοῦμε. Γιατί ἡ Ἐκκλησία εἶναι θεραπευτήριο, νοσοκομεῖο μέσα στο ὁποῖο εἰσέρχεται ὁ άνθρωπος γιά νά θεραπεύσει τόν έσωτερικό του κόσμο καί νά άπαλλαγεῖ από τά πάθη του καί ὄχι γιά νά ξεχωρίσει τόν καλό του έαυτό. Από τήν άλλη πλευρά ἡ κένωση τῶν έκκλησιαστικῶν μυστηρίων εἶναι τό πιό άποκαρδωτικό φαινόμενο τῆς έκκλησιαστικῆς μας ζωῆς. Γιατί ένῶ τά μυστήρια δόθηκαν στήν Ἐκκλησία γιά τή σωτηρία τοῦ ανθρώπου, νά έξορκίζει, νά πολεμᾷ καί νά νικᾷ τό Σατανᾶ, έμεῖς τά μετατρέψαμε σέ εύκαιρίες άτομικῆς κενοδοξίας καί κοινωνικῆς ματαιοδοξίας. Λησμονήσαμε φαίνεται "ὅτι ὅπου δέν εἶναι ὁ Χριστός, εἶναι οἱ δαίμονες, καί έκεῖ πού εἶναι οἱ δαίμονες οἱ ὀρθοί λογισμοί διαφθείρονται καί διαστρέφονται".

Ἄν αὐτή τήν αλήθεια ζήσουμε θά βγοῦμε από τόν έγκλωβισμό μας στήν πλάνη τοῦ διαβόλου καί τῆς άμαρτίας καί θά γίνουμε έλεύθεροι. Ὡστόσο δέν χρειάζεται φόβος. "Ὅχι! Ὑπάρχει ὁ Χριστός, ἡ Ἐκκλησία, ἡ λατρευτική ζωή, ἡ προσευχή, ἡ πνευματική άνδρεία, ἡ μετάνοια. Μιά ὀρθοδοξία πού δέν νικᾷ, αλλά νικᾷται από τό διάβολο, πού δέν εἶναι φοβερή, αλλά φοβᾷται τούς δαίμονες, δέν εἶναι τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας. Καλούμεθα νά μαρτυρήσουμε μέσα από τή δογματική μας συνείδηση ὅτι Κύριος τοῦ κόσμου καί τῆς ιστορίας εἶναι ὁ Χριστός. Ὅποιος γνωρίζει τήν αλήθεια αὐτός οὔτε φοβᾷται οὔτε άπελπίζεται.

Σέ άπάντηση τῆς έρωτήσεως, "σύ εἶ ὁ έρχόμενος ἢ άλλον προσδοκοῦμεν;" ὁ Κύριος άποκριθεῖς εἶπεν: "πορευθέντες άπαγγείλατε ἅ εἶδατε καί ήκούσατε· τυφλοί άναβλέπουσιν, χωλοί περιπατοῦν, λεπροί καθαρίζονται, νεκροί έγείρονται, πτωχοί εύαγγελίζονται. "Ἐφθασεν έφ' ἡμᾶς ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ".

Μακάρι νά ζήσουμε τήν αλήθεια αὐτή τίμια, βαθειά καί ειλικρινά. Εἶναι ὅ,τι καλύτερο γιά μᾶς, τόν κόσμο μας, τά παιδιά καί τούς νέους μας γιά νά άνακαλύψουμε τό βαθύτερο νόημα τῆς ζωῆς, τήν αληθινή φύση τοῦ ανθρώπου, τήν έλευθερία καί τή θεογνωσία.